

Part I

La Sònia duia el terror incrustat a la mirada. S'havia empas-sat a trompades l'orgull de ser dona i li feia mal el cor. No era dolor, sinó ràbia. Immòbil i muda presenciava resignada com un gos sense sostre li llepava les cuixes i allunyava les rates solidari. La pudor de brossa cremada d'un abocador proper va provocar-li una erupció de nàusees inacabables. Hauria plorat, però gairebé ni respirava, no fos que la bèstia, espantada, fugís i la deixés tota sola enmig de la foscor i del silenci esfereïdor sorgit de les entranyes del cementiri fronterer a la muntanya.

Una corrua de cotxes circulava de pressa per la Ronda Litoral. Nua i tremolosa, estesa a terra envoltada de runa i xeringues usades, la Sònia hauria agraït fins i tot el consol del diable. Del cap li fugia l'esperança de tornar orgullosa a la vida, però s'aferrava a un rescat impossible que l'alliberés de la soledat i li esborrés la memòria més immediata.

Havia sortit del bufet més tard que ningú, com gairebé cada dia, quan eren quarts de deu de la nit. El metro va dur-la fins a la Vila Olímpica i després de caminar deu minuts va arribar a casa. Quan estava a punt de posar la clau al pany de la porta, tres desconeguts li van sortir al pas i a empentes la van ficar dins d'un cotxe. Varen immobilitzar-la de mans i peus i li embenaren els ulls.

—Oblida't de l'Aitana. Ho has entès? Si no, hi tornarem —van dir-li abans d'abandonar-la ferida i ultratjada.

Apropar-se a la Ronda no era al seu abast. Bellugava els ulls a dreta i esquerra, sense resignar-se a compartir la nit amb un gos que aparentava fer-se càrrec de la situació, però que mai no l'ajudaria a sortir del tràngol. Quan ja era més de mitjanit i la humitat li calava els ossos, un cotxe patrulla es va aturar a tocar d'ella. El crit de socors de la Sònia va fer fugir el gos i va alertar el policia que tot just al seu davant es descordava els pantalons disposat a buidar la bufeta. L'arribada de més policies va omplir de llums i sirenes el passeig de Can Tunis, l'antic cor d'un barri desaparegut, degradat per la misèria, la droga i la delinqüència.

—Ja parlarem de l'Aitana —va dir-li un policia. I afegí:— Vol que avisem algú?

—La Bet, una amiga de l'escala. Però res als meus pares, sisplau.

—Nosaltres ens n'ocuparem. Es trobaran a l'hospital. I

no s'hi amoïni, els pares no en sabran res. L'ambulància no trigarà —va dir-li mentre li oferia una manta i un cafè calent, abans d'allunyar-se unes passes. De terra va recollir un mòbil, una cartera, una faldilla i una brusa, estripades, i un munt de targetes de crèdit. —Ja ens dirà si falta alguna cosa. Uns companys li faran algunes preguntes; si ara no s'hi veu amb cor, ja trobarem un moment més adient, no pateixi.

Ella va assentir amb un lleu moviment de cap i els dos policies se li van apropar per poder escoltar-la.

Havia vist abans un tatuatge igual o potser havia sentit parlar d'algú que en duia un. No recordava on. Quin contrasentit lluir un cor vermell dibuixat a una mà que no fa més que donar cops. Era un home més aviat rabassut. Va ser ell qui li va embenar els ulls, quan a la força la van ficar dins del cotxe. Gairebé no va sentir-li la veu. Només un reneç quan als col·legues se'ls va escapar anomenar-lo Rafi. Semblava el cap de tots tres. Per què creu que li han fet? Tantes preguntes la marejaven. Els va tallar. Esclar que en sabia el motiu. L'hi havien deixat ben clar. Oblida't de l'Aitana, ho has entès?

Tot just entrar a l'ambulància l'olor de lleixiu i de goma de làtex van impregnar-li el nas. Una auxiliar de cabells curts vestida amb una armilla groga i unes tires reflectants al tou de les cames va subjectar-la a la llitera amb unes corretges i després va anar a seure a la cabina al costat del xòfer. Quan

la coïssor dels desinfectants sobre les ferides va fer-se-li insuportable, hauria desitjat que les mans de la infermera fossin la llengua del gos que li havia petonejat les cuixes. La veu del metge assegut al costat li sonava cada cop més propera i tranquil litzadora, però el cap la neguitejava. Per què era tan tossuda? Tan creguda i autosuficient que mai no escoltava ningú? Se sentia sola. Sempre. Si almenys hagués tingut una vida plena d'aventures i de plaers. Si algú l'hagués estimat de debò. Cap home no havia dormit sobre el seu pit en completa despreocupació amorosa. Més d'un i de dos ho haurien volgut. Tan sols un amor juvenil perdut en el temps, vint anys enrere, l'havia captivat. Però duia una cuirassa cosida al cor des de ben petita. Concebia la vida com una barreja de treball i de lluita, i al cap no hi tenia espai per alimentar sentiments. La visió dels pares, humils, al servei d'uns senyors poderosos per un sou de misèria, li havia estimulat de menuda l'anhel de ser rica. De sortir del forat. D'esforçar-se per ser independent algun dia i no haver de callar davant de ningú, mai. Un fred intens va envair-la tot just l'ambulància s'aturava al davant de la porta de l'hospital.

La Sònia estava asseguda davant una taula de roure, plena de papers, col·locada al bell mig d'una sala farcida de pintures abstractes, les darreres que faria en la vida el pintor tetraplègic que l'havia convidat a dinar a casa seva. La posava malalta veure un home tan jove condemnat de per vida a una cadira de rodes, víctima de l'homofòbia d'un cap rapat. El mòbil sonava i sonava, s'aturava després de cinc o sis trucs, i al cap d'uns instants tornava a engegar. Va fer-li un cop d'ull de ràbia; la primera vegada, per la intromissió; les trucades successives va ignorar-les durant mitja hora llarga. Un cop enllestida la feina, va recollir els documents escampats per la taula, va fer un parell de petons al pintor i va marxar cap al despatx.

No duia paraigua i aguantava el xàfec com podia. Mentre s'esperava per creuar el carrer va reprimir un cabronàs contra el xòfer d'un autobús que va aixecar un bassal d'aigua a prop de la vorera i que va deixar-li xops pantalons i sabates. Per culpa de l'embotellament originat per la pluja, els cotxes no aconseguien travessar la cruïlla de la Gran Via amb el passeig de Gràcia, i l'aldarull produït pels clàxons queixosos dificultava a la Sònia esbrinar el contingut dels missatges enregistrats a la bústia de veu del mòbil. Malgrat no ser lluny

del despatx, va entrar a un bar per aixoplugar-se i prendre un cafè. La veu de la Sra. Pennetta, perduda en la memòria de la infància llunyana, mantenia la frescor i l'atractiu del passat, però el to de desconsol era nou de trinca. Alguna n'hi devia passar. S'havien vist infinitat de vegades, uns quants anys enrere, quan la Sònia i l'Aitana eren petites i la Sra. Pennetta, sempre riallera i amable, recollia la filla a l'escola.

La Sònia va telefonar-li només arribar al despatx. L'Aitana s'havia compromès a trobar-se amb els pares un cop acabés la feina que l'havia dut a Eivissa, on ells residien, però no s'hi havia presentat. A l'agència la sòcia no responia el telèfon, i la policia treia importància a l'assumpte. No s'hi havien d'amoïnar. L'Aitana s'hauria embolicat en un afer sentimental i tard o d'hora apareixeria; s'hi trobaven sovint. La Sònia no s'ho va empassar, va interpretar-ho com una estratègia de la policia, però no ho va insinuar a la Sra. Pennetta; no n'hauria tret res d'intranquil·litzar-la.

Darrere d'unes faldilles o d'uns pantalons, si s'hi encaparava, l'Aitana era capaç de donar la volta al món. La coneixia prou bé. Però mai no plantaria els pares deu dies. Especulava si s'hauria tornat a enganxar al pòquer de la mà del xilè o si s'hauria ficat en algun merder rossegada a la força per qual-sevol altre ximple com ell. Patia per si algun desaprensiu li feria els sentiments o l'arruïnava. Hem de trobar-la com sigui, no podem perdre ni un minut, es deia, mentre buscava

el telèfon d'en Jesús Valverde, un amic, fiscal de professió.

—Ens hauríem de veure. És urgent —li va dir la Sònia.

—Sóc fora. De què es tracta?

—Una amiga desapareguda.

—Divendres per sopar?

Que pesat! Sempre vol anar a sopar; per què mai no em proposa de trobar-nos al migdia?

—D'acord, com et vagi millor. Si l'aconsegueixo, demà et donaré el nom d'un sospitós perquè l'investiguis.

Lamentava haver-se despreocupat de l'Aitana els darrers mesos. Era com una germana petita, esbojarrada i lliure, que anava i venia, sovint s'allunyava, o tornava quan li calia un consell. Hauria estat un tresor tenir una germana per sempre, que no depengués de la direcció del vent. Que es digués Íngrid o Irene i fos alta com ella, però rossa. A qui li agradés la música, el cine, el teatre i no fumés gaire. Que fos fiable, responsable i seriosa. Que triés amb mesura entre el seny i la rauxa, el blanc i el negre, i sempre sabés trobar un to del gris. Una companya, còmplice i confident. Sovint una adversària, un estímulo i tal vegada una mestra. A estones, deixeble. Odiosa, amable, sincera, cínica i tendre. Una germana hauria fet de la Sònia una persona menys independent i més solidària. Més propera, romàntica i fràgil.

Eren tres quarts de nou i l'estómac li reclamava l'atenció. Va menjar-se a poc a poc una amanida verda amb formatge

de cabra, acompanyada d'un parell de copes d'un vi blanc sec i fresquet. Va omplir el rentaplats, va servir-se un got de rom, i mentre encenia una cigarreta va sortir a la terrassa. Recolzada a la barana s'empassava el licor a glopets, mirava incrèdula al cel i pensava que de dalt només venien desgràcies. L'aire era fred i uns instants després va tornar a la sala.

Va seure al sofà i de rutina va engegar el televisor. S'ha complert el minut quinze de la primera part i encara es manté el resultat de zero a zero, però els dos equips ja han disposat de bones ocasions per inaugurar el marcador, va sentir dir al comentarista. Va abaixar el volum del televisor i va fixar la vista en el kílím de colors llampants que decorava el terra de la sala. Tractava de mantenir fred el cervell, on els records se li amuntegaven.

Havia arribat tard a l'entrenament. Duia el turmell embenat i va quedar-se a la banda veient jugar les companyes. De seguida s'adonà que aquella mocosa llargaruda i riallera, de cabells daurats, nova a l'escola, era bona. El sol que queia a plom sobre el pati semblava no afectar-li el canell; ho encistellava tot. Rebia la pilota, s'enlairava i llançava amb una precisió absoluta, sense cap esforç aparent. La Sònia no se'n sabia avenir. D'on havia sortit, es preguntava. Seria un gran reforç per a l'equip, un cop conjuntada a la resta de noies. Quan l'entrenadora els va dir per avui ja n'hi ha prou, aneu

a la dutxa, va veure com se li apropava, amarada de suor, i després d'un *give me five* i un parell de petons, va dir-li, sóc l'Aitana, i tu, com et dius?

L'amistat va arribar més endavant com a conseqüència d'un incident de l'Aitana a l'autobús escolar amb una noia força més gran. Espantada per les amenaces, s'havia deixat grapejar els pits i les calces. L'endemà la Sònia, assabentada dels fets, va advertir-li del perill de reincidència si no ho denunciava. La noia va ser expulsada de l'escola i elles dues es van fer inseparables els quatre anys següents. Quan la Sònia, tot just fets els catorze, va marxar del barri i va canviar d'escola, van perdre el contacte.

Retrobar-se els va semblar un regal, després d'onze anys d'oblit. Va ser per casualitat, l'any noranta-vuit, quan l'Aitana, necessitada de consultar un advocat, per recomanació d'una amiga va triar, sense saber-ho, el bufet on feia dos anys que treballava la Sònia. Van anar a sopar i la nit se'ls va fer de dia mentre bevien i l'Aitana xerrava d'històries viscudes, que la Sònia va escoltar perplexa.

Quan els pares van marxar a Eivissa per obrir una pizzeria, l'Aitana tenia vint anys i se n'havia anat a viure a una residència universitària. Per la falta d'interès pels estudis, i sense la pressió paterna, va abandonar la carrera de Filosofia i Lletres. Va voler fer teatre a Barcelona, i més endavant d'actriu de cine a Madrid i Londres. De tornada a Barcelona,

amb la butxaca escurada, va tractar d'introduir-se en els circuits de l'art. Buscava pintors joves en ambients marginals i se'ls enduia al llit per guanyar-se'n la confiança. Tot seguit mostrava l'obra del pintor amant a una galeria i si la pintura agradava feien una exposició. Però com que ella no sabia res de pintura i triava els pintors pel físic, no va aconseguir-ne cap. L'atractiu exercit sobre els homes li obria portes amb facilitat, però la manca de talent per a les activitats escollides les hi tancava de seguida. Desesperada davant la necessitat urgent de guanyar diners va considerar l'opció de prostituir-se durant un temps, com triaven, cada cop més, tantes universitàries sense prejudicis i de bon veure del seu entorn. Un piset de renda baixa, uns quants anuncis de premsa i a guanyar diners a cabassos. Passats un parell de mesos havia fet calaix, però la teoria i la pràctica no s'assemblaven gaire. Es podia ser puta amb orgull, però no es podia perdre l'orgull fent de puta, pensava l'Aitana. Llavors va tenir l'oportunitat de ficar-se dins el món de la moda, una ocasió que no va desaprofitar. El canvi va proporcionar-li noves coneixences i una renovada llista d'amants. Al principi eren nois joves delerosos de posseir una dona atractiva. Homes sense poesia, amb la sensibilitat d'un pom de porta, capaços de perdre el sentit per anar al llit de seguida; com si haguessin de fer el cim de l'Everest en un sol dia. Els següents ja els va triar més granats. En va tenir de casats, divorciats i solters. Uns

per gust, d'altres per curiositat i, els més nombrosos, per exigències del guió. Un, fins i tot, va proposar-li matrimoni. Un pobre innocent com ell hauria posat punt i final a la seva carrera de model. S'havia obert de cames tantes vegades que el sexe va convertir-se en rutina, i la frenètica activitat amorosa va derivar en insatisfacció i en un desig vital d'experiències noves. Va mantenir relacions amb models, modistes, ajudants i qualsevol dona atractiva ansiosa de canvi i d'emocions fortes. Ja no desitjava els homes, els tenia ben avorrits de tants com n'havia tastat. La llegenda sexual de l'Aitana s'havia escampat arreu del reduït cercle d'elit en què es bellugava. Era un pastís agradable de mossegar i tothom es creia amb el dret de reclamar-ne una ració. El director d'una agència de publicitat, que ignorava que l'Aitana havia perdut el gust pels homes, es va enfurismar quan el va rebutjar. Havia fet tard. Ofès per la negativa, mig borratxo, es va presentar al camerino i davant de tothom va amenaçar-la de tancar-li les portes de l'alta costura i de les millors passarel·les, si no cedia a les seves pretensions. L'Aitana no se'l va escoltar, va decidir denunciar-lo, però li calia un advocat.

—Déu n'hi do. No has tingut temps d'avorrir-te —va dir la Sònia.

—No m'hi penso gaire, a l'hora de triar un camí. De vegades, l'encerto.

La Sònia la va mirar als ulls i va pensar que l'Aitana era

valenta, tan fràgil com semblava. Vivia a la corda fluixa amb naturalitat i tenia cintura per entomar el que li vingués. Tot el contrari que ella. Sabia on anava, però era incapaç de desviar-se del camí marcat. Potser era covardia.

L'endemà del retrobament, i al corrent dels detalls de l'amenaça, la Sònia va pactar amb l'advocat del director de l'agència una compensació de vint mil euros, que tancava el cas. A la nit van celebrar-ho emboirades per una dosi massiva de gin-tònics preparats per la mà mestra d'un bàrman d'un lloc de moda.

Mig any després, per tal de posar fi a una relació turmentosa, l'Aitana va decidir canviar d'aires. Volia conèixer l'Argentina natal i després aniria a Mèxic una temporada llarga, potser uns anys, en funció de com anés la feina.

Els primers mesos van continuar en contacte telefònic. De vegades passaven setmanes sense notícies, però tard o d'hora l'Aitana donava senyals de vida. Més endavant la relació es va fer més fluida gràcies al correu electrònic. Quatre anys després l'Aitana va tornar a Barcelona. Havia recuperat el gust pels homes, segons deia, gràcies a un comissari mexicà, anomenat Negrete, amb qui havia sortit els darrers sis mesos abans de tornar a casa. A causa de la feina, viatges i horaris diferents, la Sònia i l'Aitana no es veien com ho haurien desitjat, però de tant en tant sortien a sopar i es posaven al corrent. Un any després l'Aitana estava embolicada amb

un publicista xilè. Era un apassionat del pòquer, un costum adquirit durant els anys viscuts a Nova York. L'Aitana s'hi va enganxar de seguida. Al principi, compartien taula amb gent de recursos, però sense experiència, que jugaven els caps de setmana per esnobisme i en recerca d'emocions fortes. Els anomenaven pardals alevins de milionaris, perquè podien permetre's perdre diners i, fins i tot, un cop escurats, felicitaven els guanyadors de manera educada. Ella, ben escoltada, feia broma i els distreia, mentre el xilè se n'aprofitava. Després repartien els guanys. Els anava força bé. Eufòrics per l'èxit aconseguit els va semblar que mai ningú no els aturaria i van eixamplar el cercle. Accedien a taules cada cop més selectes on guanyar diners. L'Aitana gaudia d'èxit a les passarel·les més reconegudes i el xilè sempre l'acompanyava. Brooklyn va ser el final de l'aventura, van ser les paraules de l'Aitana una nit de confidències, que la Sònia rememorava, asseguda al sofà de casa amb la mirada clavada al kílím.

Va aixecar el cap a l'instant que l'àrbitre assenyalava la fi del partit i els jugadors s'abraçaven i després des del mig del camp amb les mans enlaire s'acomiadaven del públic. Eren tres quarts i mig d'onze. Va apagar el televisor, va posar-se uns shorts i una samarreta i es va ficar al llit. Va llegir una estona llarga. Quan els ulls van fer-li pampallugues va tancar el llum. Però la son se li feia esquerpa, i el va tornar a encendre. Tres vegades va repetir l'operació. A les quatre

de la matinada encara no dormia. No es treia del cap la Sra. Pennetta, amb la filla desapareguda, quin tràngol, pobra dona. Però l'Aitana no era l'únic motiu que li impedia dormir. Se sentia pressionada pel resultat final del cas del pintor tetraplègic; tenia fixada la vista al jutjat per a l'endemà. Una condemna de menys de deu anys de presó per al cap rapat indignaria el client, ho consideraria una injustícia. Per a ella seria un entrebanc en la desitjada promoció dins del bufet, una millora professional que li treia son, no tan sols en sentit metafòric. Es preguntava si havia pagat la pena l'esforç dels anys passats lluny de casa, els sacrificis duts a terme per tal de pagar-se la carrera, l'esforç i la por de tantes i tantes nits fent de vigilant de seguretat acompanyada només dels apunts que estudiava fins que arribava el conserge, a les sis del matí. La nit no li duia bons records. Estesa al llit enyorava la llum del dia. El passat, present i futur se li barrejaven al cap. Eren el mateix. Una espera. D'una infantesa plena de felicitat, d'un present dens i estimulants, i d'un futur generós. Les hores passaven. Tenia la gola seca. A les palpentes va agafar un vas d'aigua de la tauleta de nit i va fer-ne un glop. Li calia anar al bany i va aixecar-se del llit a poc a poc. Potser una dutxa li rebaixaria la tensió. Es va despullar, va deixar estesos a terra els shorts i la samarreta. Va aturar-se una estona davant del mirall i va somriure. Sense deixar de mirar-se, es va mesurar els pits amb els palmells i va fregar-

los fent cercles. Però la imatge de les mans del Ramon Alier sobre els pits de la mare va colpejar-la. Per què després de tants anys oblidada, li venia a la ment? Va obrir l'aixeta de la dutxa, s'hi va ficar i va evadir-se una estona sota l'aigua tèbia. Sense pressa va eixugar-se amb una tovallola blanca, que va percebre flonja, no com les aspres i descolorides de casa dels oncles, quan de petita hi vivia. Va arreglar-se els cabells, va untar-se la cara de crema hidratant i va tornar al llit. Tocades les quatre, dormia. A les set sonava el despertador. Es va llevar. Al mirall del bany va veure enrogits uns ulls normalment foscos i esquinçats, i fets una grenya els cabells negres llisos de sempre. Es mirava seriosa, quan la Sònia del davant li va picar l'ullet i va dedicar-li un somriure emmarcat pels clotets de les galtes. Ningú no fa bona cara en llevar-se, van dir-se. A tres quarts de vuit sortia de casa i a mig quart de nou era al despatx. Havia preparat a consciència el judici del pintor tetraplègic contra el cap rapat, però sabia, pel que li havia explicat l'Aitana per la seva experiència de tantes nits de pòquer, que no sempre guanyava qui tenia les millors cartes.

L'Aitana lluia un vestit llarg platejat ben cenyit al cos, d'escot ample al pit i a l'esquena, i unes sabates a joc de taló alt. Una bosseta de mà, amb un pintallavis i un mirallet, unes mitges de recanvi i dos grams de cocaïna. El xilè duia un vestit fosc de Toni Miró nou de trinca. S'havien discutit a l'hotel.

Ell no volia que l'Aitana s'augmentés amb uns talons alts el metre setanta-cinc que feia d'alçada; posava en evidència els seus cent setanta-tres centímetres. Una ratlla els havia tranquil·litzat.

Els van rebre uns núvols esclafats i vermells sobre el pont de Brooklyn de nit. Una minyona negra els obrí la porta. Les primeres notes de *Rhapsody in blue* sonaren a l'instant. Van somriure nerviosos. Mai no havien estat en una casa igual. El terra del vestíbul era com un tauler d'escacs. Al mig, una taula de noguera amb un centre de flors seques al damunt els va obligar a desplaçar-se cap a un costat.

—Els convidats són aquí, senyora.

Els va fer passar i va marxar silenciosa.

La Pamela els va sorprendre. Anava vestida amb texans i una samarreta blanca de tirants ben escotada, sense res a sota, i als peus unes menorquines. Contrastava amb el marit. Era un home de més de seixanta, de cabells blancs, vestit d'esmòquing negre. Els esperava a la taula verda de pòquer assegut en una cadira de rodes i un Cohiba dels grans a la mà.

—Quan jugo m'agrada anar còmoda. L'Angus és un clàssic, i s'arregla. Què us ve de gust beure? Whisky? —A l'instant, un cambrer amb passat d'esclau a la cara duia una safata proveïda de bourbons i escocesos, vasos i una glaçonera.

—Per a nosaltres, el pòquer dels divendres al vespre és com per a molta gent anar a missa el diumenge. Tota una

rutina —va continuar riallera la Pamela—. En els cinc anys que fa que estem casats, no hem deixat de fer-ho cap divendres. I ens ha anat força bé. No ens calen els diners, i esclar, juguem relaxats. Vosaltres també, suposo. Diuen que sou gent de sort. Segur que també sou astuts. Si no, no hauríeu fet diners. Sou tot un repte. I també un plaer; són poques les oportunitats que tinc de jugar amb gent jove. Al matí quan em llevo em proposo gaudir del present, sense mirar més enllà. I avui us tinc a vosaltres. A la vida no importen els diners. Si no hi poses passió, no val la pena viure. —Llavors els va fer una mirada fixa als ulls, primer a l'un i després a l'altra, que els va semblar plena de desig, com si se'ls mengés. Però cadascun se'n va adonar només de la seva. L'Angus, mentrestant, encetava dues baralles de cartes franceses.

Les primeres mans van ser de tempteig. Les mirades anaven i venien com fletxes, i l'únic que estava pel joc era l'amfitrió. A poc a poc les seves fitxes augmentaven. El fum de l'havà semblava endur-se en un núvol tots els diners de la taula, i els deixava al seu racó. Havien canviat per fitxes deu mil dòlars cadascun. Al cap de dues hores, ell havia arreplegat tots els diners de la taula. L'Aitana va demanar per anar al bany. La Pamela l'hi va acompanyar.

El xilè va canviar vint mil dòlars més en un xec, que l'Angus es va mirar escèptic i que va desar a la caixa forta, com havia fet abans amb l'efectiu. El mateix cambrer els portà

uns sandvitxos i una ampolla d'un vi negre de Califòrnia. Eren les dues de la matinada. Els dos homes varen menjar i beure sense gaire conversa. Després l'Angus va oferir un havà al seu convidat, que el xilè, amb cara de cansat i decebut per com havien anat les coses, va encendre amb poc entusiasme i menys habilitat. El vi no el va ajudar gens ni mica a aixecar l'ànim, sinó tot el contrari. Al cap de poc dormia com un nen, assegut de mala manera al sofà. A quarts de tres de la matinada, la minyona comunicava al senyor que la seva esposa i l'Aitana havien anat a dormir. Seguirien la partida de pòquer l'endemà a la tarda. Si em vol acompanyar li mostraré la seva habitació, va dir al xilè, que s'acomiadà del seu amfitrió i va seguir les passes de la dona.

—Allez, c'est pas une heure pour faire les cons¹ —va dir l'Angus al xilè en un francès excel·lent, mentre somreia.

Un llit gran amb llençols de seda i una llum tènue donaven un aire tranquil a la cambra on jeien les dues dones. En front del llit, un mirall de grans proporcions omplia tot el pany de paret. S'havien despullat l'una a l'altra, a poc a poc, amb tendresa. Tot seguit, la Pamela besava l'Aitana als llavis i al coll, la prenia de la mà i la feia jeure al llit. Ens veu; és un vell porc, però l'estimo. Només el distreu el pòquer i això. Li plau veure'm gaudir, i a mi m'encén actuar per a ell. Avui t'ha tocat a tu com hauria pogut ser el teu amic. No

1 Aneu, ja no és bora per collonades.

pateixis per ell; també tindrà el seu premi aquesta nit. Una gateta obedient i servicial el complaurà. Té un cos explosiu. Al llit, una autèntica fera, però afectuosa. També ho hauria pogut fer amb tu. Tal vegada un altre dia. Avui, ets per a mi. Estic sensible i em cal una dona. Quan heu arribat he dubtat. Després ho he sabut. Volia ser mimada; no desitjava ser posseïda com quan estic amb un home. De vegades, sotmesa com una esclava, sóc feliç. Segons el dia. Són dues maneres de gaudir. L'Angus riu quan dic aquestes coses. L'Aitana, de tan excitada com estava, gairebé no escoltava la Pamela. M'has dit que duies... Llavors l'Aitana va caure-hi. Sense dir res es va aixecar i va anar a buscar-la. Va escampar-la al damunt d'un llibre, la va arrencar en dues ratlles amb l'ajut del dit petit i l'oferí a la Pamela. Després, els seus jocs varen allargar-se fins a la sortida del sol. Nues i entrelaçades van dormir fins al migdia. Gràcies, havia dit l'Angus des de l'altra banda del vidre, assegut a la cadira de rodes, amb un havà a la mà esquerra i la dreta encara tremolosa. Mai no havia vist dues dones complaure's d'una manera tan generosa. Entregades l'una a l'altra com una de sola m'heu fet tastar el plaer immens de la vostra complicitat.

Quan l'endemà a la tarda varen reprendre la partida, l'Aitana i el xilè van pensar que la poesia s'havia esfumat. Tot era exigència per part de la Pamela i l'Angus. Ara l'un ara l'altra varen guanyar totes les mans. El xilè havia firmat uns quants

xecs sens fons. No va canviar la sort com esperava i a les dues de la matinada els devien cent mil dòlars. L'Angus va donar instruccions al seu advocat i, malgrat ser de matinada, en poc menys d'una hora el xilè i ella havien signat un reconeixement del deute. A dos quarts de cinc de la matinada l'Aitana i el xilè sortien de la mansió de Brooklyn decidits a trencar i no jugar mai més al pòquer.

Feia temps que la Sònia s'ensumava alguna cosa. No sabia què. Era estrany que l'Aitana no parlés mai de la feina i fugís d'estudi si n'hi preguntava. Una dona tan oberta com ella. Què hi havia anat a fer a Eivissa? La sòcia de l'Aitana li va donar la resposta.

L'activitat de l'agència havia caigut en picat. Si volien tirar endavant, haurien de donar un enfocament diferent al negoci. Buscarien clients nous, d'un altre perfil, oferirien més serveis i contractarien noies més barates. Un any després l'agència revifava. Treballaven per a gent de diners d'origen incert, tal vegada mafiosos, com el Sr. Matas, el darrer client. Volia celebrar el seu setantè aniversari amb amics i unes quantes noies que l'Aitana hauria de seleccionar i ensinistrar per a la festa. S'havia desplaçat a Eivissa un parell de vegades per concretar-ne els detalls. La festa començaria a un vaixell ancorat al port i tot seguit anirien a una de les propietats del Sr. Matas. La Sònia va gravar-se el nom a la ment. Quan

l'Aitana havia marxat, tota sola, tres dies abans, per fer-ne els preparatius, encara no se sabia el lloc. Tot plegat una mica fosc, però hi anava advertida. Al despatx del Sr. Matas asseguraven que l'endemà de la festa havien acompanyat l'Aitana a l'aeroport perquè marxés a Barcelona.

—Per què vas trucar-los? —va preguntar la Sònia a la sòcia.

—Volia saber com havia anat la festa i quan pagarien la factura. Encara no sospitava res de la desaparició de l'Aitana. Creia que era amb els seus pares.

—Què et van dir dels diners?

—Un xec a l'Aitana, quan la van deixar a l'aeroport.

Eren les deu de la nit quan un Audi de color negre conduït per en Jesús Valverde, cap antifrau de la fiscalia de Barcelona, recollia la Sònia al davant del despatx, a passeig de Gràcia cantonada Diputació.

—On anem? —va demanar la Sònia, encuriosida, alhora que percebia que el cotxe feia olor de nou.

—Et fies de mi? És un lloc perfecte per celebrar el meu aniversari.

—Es pot saber quants?

—Quaranta, sóc del seixanta-vuit, un any mític, no creus? A la meua edat ja has après a separar el gra de la palla i a prescindir del que no fa servei.

—Vaja, ho tens tot controlat. I la crisi famosa? esclar, això és per als casats. Els quaranta són la maduresa de la joventut i la joventut de la maduresa, oi? Jo, el proper mes, trenta-cinc. L'Aitana en té trenta-tres. No me la trec del cap, la pobra.

—Has sentit parlar del Club Amuleto?

—No. Mai.

—És un bar de cites del carrer Bailèn. Una tapadora. Droga i potser blanqueig de diners. Els estem investigant. Tot això és confidencial, entesos?

—Sí, d'acord, però què hi té a veure, l'Aitana?

—Al voltant de l'Amuleto hi gira una suposada xarxa internacional de tràfic de dones joves i atractives, vingudes de fora, enganyades o forçades. Ja saps com funciona. Un cop són aquí els prenen el passaport, les obliguen a prostituir-se i els exigeixen promoure el consum de droga entre els clients. I quan han agafat confiança, les canvien de local. Sempre fan el mateix. Quan els han tret tot el suc, se'n desfan d'una manera no gaire educada, ens temem. Ningú no les trobarà mai a faltar. —Llavors va aturar el cotxe a un semàfor del lateral de la Ronda de Dalt de camí cap a l'Arrabassada.

—Podríem anar-hi havent sopat, a l'Amuleto.

—No, ni parlar-ne. Ets boja. No saps com et mirarien. Allí no hi entren dones. Bé, ja m'entens, només les de l'ofici.

Un conserge argentí els va aparcar el cotxe. La temperatura era un xic més fresca que al centre de Barcelona i la Sònia va pensar sort que he agafat una jaqueta. Van entrar a l'hotel i van travessar una estança de marbre de color àlber esquitxada de sofàs de pell clara i envoltada d'expositors, de perfums i de mocadors i corbates de seda, encastats a les parets. Les notes d'una peça de jazz els van rebre a una terrassa a vessar de gent jove mudada i de procedències diverses, que feia l'aperitiu repartida entre una barra de bar sota un porxo i uns sofàs de jardí baixos i confortables situats al costat d'una piscina de disseny. Les taules, escampades a diferents nivells delimitats per matolls de boix i unes escaletes fetes de llistons de fusta, es començaven a omplir. La Sònia i en Jesús Valverde van aturar-se a saludar la Bet, la amiga i veïna de la Sònia, que sopava amb el xicot i uns amics, tots coneguts d'ell del club de golf on jugaven els caps de setmana. Instants després un cambrer els va conduir a una taula rodona, situada a un nivell inferior al costat d'una olivera, des d'on s'insinuava una vista panoràmica de la ciutat de la qual destacaven tan sols les ombres del port i les siluetes d'alguns dels edificis més emblemàtics, i se sentia la flaire de la ginesta de la serra de Collserola.

—En Matas és tot un personatge a les illes. Hi té un patrimoni immobiliari considerable. Resideix a son Servera, Mallorca, a la urbanització Costa dels Pins. De vegades a

Eivissa, però ningú no sap on. Aviat ho sabrem. És un polític influent de la dreta més dura, podrit de diners, usurer, cobra comissions a canvi de facilitar contactes, mancat d'escrúpols i és de caràcter fort. Segons les nostres informacions, un exèrcit de guardaespalles vetlla per la seva seguretat. Però ell es vana de torear-los i d'anar a pit descobert. Té permís d'armes i acostuma a dur una pistola, que usaria sense miraments en cas necessari.

La Sònia escoltava amb atenció.

—Doncs bé, en Matas ocupa, segons tots els indicis, un lloc clau a la cúpula del grup Amuleto. El gerent del local de Bailèn és un andalús arribat a Barcelona als seixanta, un home de palla. Es diu Antonio Cano, i té un ajudant de nom Rafa Collado, conegut perquè du un cor vermell tatuat a la mà esquerra i és fill natural d'un empresari anomenat Ramon Alier.

—Has dit Ramon Alier? —va exclamar entre sorpresa i indignada.

—Què tens, Sònia? Et trobes bé? Pren un glop de vi. Estàs com la cera.

—Vull veure els Alier ensorrats. A tots.

—Els coneixes?

—Sí.

—Vols que en parlem?

—Quan siguin a la presó anirem a celebrar-ho.

En Jesús Valverde va suggerir a la Sònia que pel cas de l'Aitana contractés un detectiu, i concretament el Sr. Benítez, un home eficient. La tractaria bé si hi anava de part seva. Havien estudiat junts i a la universitat, malgrat militar en tendències polítiques ben diferents, s'entenien. Quan en Benítez va acabar els estudis va fundar el club dels detectius salvatges, joves llicenciats idealistes aficionats a la poesia i segons deien especialitzats a seguir la pista d'escriptors desapareguts.

Poc després d'acabar de sopar van marxar. Només pujar al cotxe, ell va posar un CD de Pavarotti, rebut amb poc entusiasme per la Sònia. S'hauria estimat més alguna cosa dels Stones que l'animés una mica. Van fer el trajecte gairebé en silenci. La Sònia ho intuïa. En Jesús Valverde n'estava d'ella. Algunes insinuacions l'hi havien evidenciat. El trobava atractiu. Però no era el seu ideal. Quaranta anys i solter? Responsable, seriós, educat i formal. Era massa com ella. No funcionaria. Voldria algú més modern i esbojarrat, potser, quan fos el moment. Van arribar al davant de la casa de la Sònia i ell aturà el motor. L'hi va dir tot amb una mirada.

—Ara és tard i estic cansada. Ja ens trucarem.

—D'acord, et telefonaré dilluns.

Va costar-li encertar amb la clau el pany de la porta de casa. Es va treure les sabates i va anar a la cuina a preparar-se un gin-tònic ben carregat. Mentre tallava la llimona,

el ganivet va fer-li un estrany i va clavar-se'l al dit gros de la mà esquerra. I va exclamar: El Ramon Alier dels collons! Va llepar-se el dit fins a aturar l'hemorràgia. Asseguda al sofà amb les cames damunt de la taula de vidre del davant, va empassar-se un glop llarg de gin-tònic, va encendre una cigarreta, que va xuclar amb delit, i va tancar els ulls. Mentre treia el fum pel nas i la boca es preguntava què se n'hauria fet d'aquelles cortines de tacte vellutat on s'havia arraulit vint-i-cinc anys enrere i a través de les quals havia ensumat la flaire de tabac de pipa procedent de la biblioteca, on la mare havia anat a trobar l'amo. Les imatges li venien al cervell com una glopada amarga i no va poder-les impedir.

Quan mare i filla van sortit plegades de la caseta, el sol del migdia els va caure a plom. Acompanyades d'un cor de grills ensordidor van travessar el jardí guarnit de gespa i de margarides blanques, vermelles i grogues, congregades per colors als entorns de la masia. Van espolsar-se les sabates a un tapit d'espart rectangular i gruixut col·locat davant d'una porta verda de vidres emplomats, que donava accés a la casa. Un gerro groc de ceràmica farcit de branques de romaní desprenia una aroma intensa agradable, que omplia el rebedor. Asseguda a un balancí i amb la vista clavada al mirall penjat de la paret, la Sònia va veure com la mare s'allunyava unes passes, apartava les cortines de vellut beix i entrava a